

SUSIKOIRA
ROI
JA PIMEÄN
PESÄ

 Kids

JORMA KURVINEN

Susikoiria Roi ja pimeän pesä

Jorma Kurvinen

Susikoira Roi ja pimeän pesä

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja pimeän pesä

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1991, 2025 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727281186

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

Tomi oli kutakuinkin varma, että jos hänellä nyt olisi kamera, tällä laukauksella voitettaisiin rahaa. Nimikin kuvalle oli valmis: Kaksi maailman laiskinta.

Toinen laiska oli Soikkeli, joka makoili hänen vuoteellaan selällään, vasen jalka ja vasen käsi roikkuen sängyn ulkopuolella. Ja toinen Roi, joka löhöi lattialla nauttien kyhnyttämisestä, Soikkelin käden rapsuttaessa sen kaulaa ja jalan kihnuttaessa kylkeä.

Tosiasiassa tässä työskenneltiin ankarasti. Soikkeli yritti kaivaa muististaan ruotsin sanoja. Eikä ihan huonolla menestykselläkään. Kaveri oli selvästikin lukenut.

He olivat ottaneet tämän kuulustelumallin, kun Korppu, ruotsinmaikka, oli kiikannut, että heidän sanavarastollaan ei selviydytä edes keittokurssilta, ylioppilaskirjoituksista puhumattakaan. Ja että viimeisenä talvena oli sitten turha yrittää kiinni seitsemän vuoden lorvehtimista.

Sitäpaitsi Soikkelille jäi taas aikaakin näihin opiskeluhomiin, kun se oli saanut tarpeekseen naisista.

”Maailman kaikista naisista!” Soikkeli itse oli vakuuttanut.
”Ne ovat kaikki yhtä petollisia.”

”Niin, kun sinä et ole”, Tomi oli muistutellut. Mutta Soikkelin päätähän ei käännetty.

”Minulla voi olla neljä tyttöä samalla viikolla – mutta peräkkäin, ei yhtä aikaa. Jos minä aloitan jonkun mimmin kanssa styy-laamisen kello kuusitoista, minä lopetan edellisen kanssa kello viisitoista, you see!”

Tomin – ja Roin – mielestä tämä marttyyrikausi oli tehnyt Soikkelille pelkästään hyvää. Nytkin se oli pukeutunut reiluun college-asuun ja rojotti Roin irtokarvoja pelkäämättä rennosti Tomin vuoteella. Kaikki solmiot ja simusetit olivat taakse jäänyttä elämää.

Tomi liikutti viivoitinta sanastolla.

– Niin mikä oli sumu?

– Sumu? Ei kai siellä semmoista olekaan. Smoke!

– På svenska.

Alhaalla soi puhelin. Sieltä kuului äidin iloinen ääni:

– No hei! Mitä kuuluu, Hessu?

Soikkelin käsi lopetti Roin raaputteleminen. Nousi hiukan ja Soikkeli näytti sormellaan ovea.

– Juoksehan orja puhelimeen, kun me vapaat miehet otamme pienet tirsat.

Tomi totteli.

– Hienoa! äiti julisti kuulokkeeseen. – Onneksi olkoon, Hessu!
No nyt Tomi tuli tähän... Oikein hyvää lukuintoa!

Ojentaessaan hänelle kuulokkeen äiti hehkui:

– Voit onnitella Hessua. Hänen matkailua koskeva aineensa on valittu edustamaan Suomea johonkin kilpailuun.

– Joo... Tomi puhui sitten jo puhelimeen. – Onneksi olkoon

vaan, välkky! Meikäläisen aine luettiin viime viikolla ääneen luo-
kassa.

– Mutta onhan sekin tunnustus, Tomi! Hessu kehui.

– Vähän miten sen ottaa. Maikka luki sen näytteeksi siitä,
miten ainetta *ei* pidä kirjoittaa. Mutta minä en ole kateellista
tyyppiä. Mitä muuta kuuluu?

Hessu selvitteli kuulumisensa. Oli saanut kortinkin yhdeltä
norjalaistytöltä, johon he olivat tutustuneet siellä reissatessaan.

Sitten tuli varsinainen asia:

– Kuule, minulla on sinulle yksi pyyntö!

– No?

– Muistatko sinä Lehdon Katin? Olen minä joskus kertonut
hänenstä. Semmoinen viulutyttö.

– Muistan minä sitten. Mihin kilpailuun hän on saanut kut-
sun?

– Älä viitsi! Kati on nyt sielläpäin, tämän talven, mummo-
lassaan. Ja käy kouluakin siellä. Ne nimittäin rakentavat täällä ja
joutuivat myymään kotinsa, kun se sattui menemään kaupaksi.
Niin että niitten asuminen on semmoista tilapäistä. Sen vuoksi
Kati on mummolassa. Siellä on iso maalaistalo puoliksi tyhjillään.
Vain Katin mummo ja vanhapoikasetä. Ja toisessa päässä taloa
Katin täti yhdeksänvuotiaan pojan kanssa. Se on eronnut ja Mika
asuu kai äitinsä luona. Kuunteletko sinä?

– Kuuntelen. Mutten pysy kärryillä. Paitsi jos sinä suosittelet
sitä likkaa Soikkelille. Miten vanha se on?

– Viidentoista. Mutta älä höpöttele nyt. Minä olen vakavissani.

– Soikkeli ois taas vaihteeksi vapaa!

– Tomi!

– No niin, jatka...

– Minä olen yrittänyt soittaa Katille nyt ainakin viisi tai kuusi

kertaa, mutta sieltä ei vastaa kukaan. Minusta se on pikkuisen omituista, kun talossa kuitenkin asutaan.

Tomi arvasi loput.

– Sinä sanoit, että ’maalaistalo’. Missä kaukana täällä se on?

– Sinne on keskustasta viitisentoista kilsaa. Tai jotakin sel-laista. Oisitko sinä niin kiltti, että pyörähtäisit katsomassa siellä!

– Pakkohan mun on tietenkin olla... Mutta mikset sinä kysy sen kotoa? Kai niitten mutsi ja faija tietävät jotakin.

Suuttuiko Hessu? Se saattoi joskus olla niin äksy, että otti täm-möisestä nokkaansa. Tomi oli jo kuulevinaan, että antaa sitten olla koko jutun. Mutta ei, Hessu selitti aivan asiallisesti:

– Tunnetko sinä kuule ketään, joka on rakentanut? Ihmiset ovat aivan sekopäisinä silloin. Ensin niillä on kaikki paperisota ja sitten rupeaa tulemaan vääriä roippeita. Ovet ei sovi raameihin ja kaikkea sellaista. Ja sitten rupeavat loppumaan rahat... En minä voi mennä hermostuttamaan niitä tämmöisillä kyselemisillä. Lähtisikö se Soikkeli sulle kaveriksi, jos sillä ei ole nyt muita me-noja. Minä halaan sitä sitten kiitokseksi, kun tavataan.

– Et muuten halua. Mutta lähtee se tietenkin, kun saa isältään auton.

– Hienoa! Minä pyydän oikein kauniisti, että käykää melko pian. Ja soittakaa minulle heti. Minä en oikein pysty keskittymään mihinkään, kun olen huolissani Katista. Se oikea nimi on siis Kat-riina Lehto. Ja se talo on Seppälä. Minä olen joskus käynyt siellä. Ajatte Valion ohi ja Eskon huoltoasemalta vielä pari kilometriä. Sitten tulee Jokikylän tiehaara ja käännytte sille. Neljän kilomet-rin jälkeen tulee iso mäki ja siitä puoli kilsaa eteenpäin, niin tie kääntyy oikealle. Viitassa lukee Seppälän nimi.

– Eiköhän me osata.

– Ihanaa! Sanokaa Katille terveisiä, että niitten puhelin on mykkä, mutta soittakoon minulle kaupungista koulureissullaan.

– Ei se monta päivää voi olla rikki, Tomi vastusti. – Oisivat ne huomanneet sen. Mutta me käydään katsomassa.

– Kiitos!

Tomi kuuli selvästi helpotuksentunteen Hessun äänestä. Ja likka sanoi muutaman oikein mukavalta kuulostavan sanankin ennen kuin he lopettivat.

Yläkerrassa Soikkeli näytteli muka nukkuvaa. Kuorsaus meni kuitenkin pieleen.

– Kuului tänne saakka, Soikkeli oli hapan. – Mihin nyt pitää sitten ajaa?

Tomi selosti. Toinenkin löhööjä oli jo valppaana. Tietenkin, kun oli kysymys menemisestä.

Soikkeli jäi miettimään selostuksen päättyessä.

– Saattaahan sieltä sakki olla esimerkiksi lomalla. Ja likka sen aikaa evakossa kaupungilla. Mutta äkkiähän me vilkaistaan. Minä luulen, että autokin on vapaana.

– Nyt tänään?

– Nyt heti. Mennään!

Soikkeli ei päässyt ylös sängystä, kun Roi oli jo alhaalla. Eteisessä Tomi katsahti kysyvästi Soikkeliin.

– Kyllä kai se pitää ottaa, Soikkeli laski. – Jos se on hyvinkin hienoa väkeä, niin onpahan meissäkin yksi, joka osaa käyttäytyä...

Viitassa luki koukeroisin, taiteellisin kirjaimin: Seppälä. Auton valoissa sen pystyi lukemaan hyvin, vaikka aika olikin haalistanut luultavasti kauan sitten maalatun tekstin.

– Osaatko sinäkin muka lukea, Soikkeli räjäsi Roille, joka työntyi takaa heidän välitseen uteliaana kuin arvaisi, että johonkin tässä oltiin saapumassa.

– Minkälainen tuo tie on? Tomi epäili. – Uskaltaako sinne ajaa?

– Etkö sinä sanonut, että sieltä kuljetaan joka päivä kaupungissa töissä ja koulussa? Meikäläinen ei ole kovin herkkä kävelemään.

Soikkeli ajoi kuitenkin varovaisesti tietä, joka mutkitteli tiheässä kuusikossa ilmeisesti vanhan karjanpolun koukeroita.

– Näistä ei tiedä koskaan, voi olla terävä kivi lumen alla...

Jotakin sellaista Tomikin mielessään pelkäsi. Toivottavasti talossa oli aurattu pihaa sen verran, että auton sai jossakin käännetyksi.

Tomi ja Roi saavat ratkottavakseen kadonneen tytön arvoituksen.

Tomi ilahtuu, kun puhelin soi kesken puuduttavan opiskelutuokion. Langan päässä on Hessu, joka on kuitenkin huolissaan. Hänen ystävänsä Kati on muuttanut samalle paikkakunnalle kuin Tomi, mutta Hessu ei ole saanut Katia pitkään aikaan kiinni. Hessu pyytääkin, että Tomi voisi käydä katsomassa, onko Katilla kaikki hyvin. Tomi ja Roi tekevät työtä käskettyä, mutta Hessun antamassa osoitteessa odottaa ikävä yllätys...

Susikoira Roi ja pimeän pesä on yhdeksäs osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista. Kirjasarjaan perustuu klassikoksi noussut tv-sarja, ja ensimmäisestä kirjasta on tehty myös elokuva *Susikoira Roi*, joka ilmestyi 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.